

usmrcením osoby, jež byla povinna podle zákona je živiti, a že tím nebyla zrušena pro tyto případy všeobecná zásada § 1295 obč. zák. o náhradě škody, nýbrž naopak, že zásady té jest použití i při nepřímé škodě způsobené osobám k onomu okruhu příslušejícím. Z materiálů k III. dílčí novele (str. 397) plyne, že doslov § 1327 obč. zák. byl pozměněn jen proto, aby byly vyloučeny pochybnosti o onom okruhu osob. Tyto názory zastává i naše judikatura (rozhodnutí čí. 9674, 9937 sb. n. s.). Rozsah nároku jest posuzovati podle § 1327 obč. zák. (rozh. 12124 sb. n. s.), jenž praví, že pozůstalým musí býti nahrazeno, co jim ušlo. Jestliže slovy tohoto ustanovení »o jichž výživu byl usmrcený povinen pečovati« měl býti vymezen jen okruh osob oprávněných, nelze je vztahovati i na objem nároku a nelze z nich vyvozovati, že jimi měl býti omezen i nárok jen na to, co oněm osobám ušlo ze zákonné výživy usmrceným poskytované, nýbrž musí jim býti nahrazeno všechno, co jim ušlo usmrcením osoby k vyživování povinné, neboť, co jim ušlo, tvoří jejich škodu. Jinak by přece poškozená osoba, patřící k okruhu osob v § 1327 obč. zák. jmenovaných, byla na tom hůře, než osoba uplatňující přímou škodu, ač v obou případech platí všeobecná zásada § 1295 obč. zákona.

Čís. 14690.

Pro posouzení otázky, zda vkladní knížka patří do pozůstalosti, nerozhoduje, kdo má vkladní knížku v držbě, ani na čí jméno je vystavena, nýbrž komu náležely peníze na vkladní knížku uložené.

(Rozhodnutí ze dne 12. listopadu 1935, Rv III 957/34; důvody viz Úr. sb. čí. 2295.)

Čís. 14691.

Právní zástupce pojistníkův nemůže od tohoto požadovati útraty sporu, jestliže věděl, že ho podle pojišťovacích podmínek (podle nichž útraty sporu vedeného na podnět pojistitelův na jeho poukaz nese sám pojistitel) jmenoval pojistitel zástupcem pojistníkovým a že pojistník podepsal plnou moc z příkazu pojistitelova.

(Rozhodnutí ze dne 12. listopadu 1935, Rv III 1025/34; důvody viz Úr. sb. čí. 2297.)

Srovnej čí. 12200 sb. n. s.

Čís. 14692.

Ani zaměstnavatel, ani zaměstnanec nemohou býti přinuceni — tedy ani rozsudkem uznání povinnými — k tomu, by v služebním poměru pokračovali proti své vůli, ale v případě, že služební poměr jeden z nich bezprávně zruší, může býti uznán povinným nahraditi druhému smluvníkově škodu z toho vzniklou.

(Rozhodnutí ze dne 12. listopadu 1935, Rv IV 531/35; důvody viz Úr. sb. čí. 2298.)